

Leden 2022

SOUTERRAIN

Leden

Leden je prý takový „lichý“ měsíc, pro mnohé období prázdná – tuhle jsem v jednom rozhovoru dostala otázku, jak s ním, potažmo se začátkem kalendářního roku naložit, aby ho člověk nevnímal negativně.

Těžká otázka.

Já sama mám totiž leden vesměs ráda. Po mnohdy hektickém adventu a období Vánoc se tempo trochu zklidní nebo ještě spíš urovná. Když je sníh anebo mráz, jsem dětsky radostná, vděčná za každou procházku a výlet. Jsem zimní dítě, a i když mě v posledních letech mráz kouše do prstů i v rukavicích a poctivých botách, přece se nemohu nabažit vůně chladného vzduchu, obláčků páry u úst, sněhu, ledu a toho, co v přírodě umí vykouzlit.

Jenže co jednomu vyhovuje, je pro druhého obtížné. Lednové dny mohou být pro někoho jeden jako druhý, dlouhé, šedivé, únavné. Sníh a případné náledí jsou pro leckoho postrach či důvod raději nevycházet příliš z domu.

A tak znovu přemýšlím, co s tím lednem?

Může to být prostor pro ztišení, které se ve všeobecné předvánoční vřavě přece jen ne vždy hledá snadno.

Může to být čas pro věci, které člověk už dlouho odkládal – vrátit se k oblíbené knize nebo si naopak přečíst tu, na kterou dosud nebyl čas, třídít fotky, udělat „pořádek“ v počítači, skříní, botníku...

Může to být doba, kdy konečně zavolám někomu, koho jsem dlouho neslyšela.

Leden je také obdobím, kdy se křesťané v různých uskupeních a různým způsobem modlí za jednotu. I to je možnost, jak prožít leden.

Kéž se nám leden přehoupne dobře, v Boží blízkosti a ve zdraví!

Výtah z jednání staršovstva 2. 12. 2021

- Byli zvoleni kurátor – Jan Mašek a místokurátor – Daniel Heller. Za předsedkyni staršovstva byla zvolena Alexandra Jacobea.
- Byly připomenuty vybrané závěry výjezdního zasedání v Bělči, týkající se fungování staršovstva.
- Slib staršovstva domluvíme na předjaří, VSS plánujeme na 27. 3. 2022.
- Silvestrovské setkání se letos opět konat nebude. Neuskuteční se prodej výrobků chráněné dílny Diakonie avizovaný na 5. 12. Nedělní bohoslužby 2. ledna 2022 budou bez VP.
- Diskuse k dodatečnému posílání ohlášek e-mailem: záměrně až později v týdnu, slouží i k rozeslání došlých pozvánek a informací.
- Upřesnění epidemiologických opatření: desinfekce rukou u vchodu, větrání průvanem dvěma protilehlými okny během písně po kázání, rozsazení ob řadu a tak, aby mezi lidmi zůstala alespoň jedna židle volná (rodiny mohou sedět spolu).
- Nové Evangelické zpěvníky budou jednotlivcům vydávány na základě objednávek od 5. 12. Cena zpěvníku je 490 Kč, chorálního 400 Kč.
- Sbírka pro Diakonii na Domov pro autisty vynesla 125 506,- Kč, celocírkevní sbírka na JTD 8 865,- Kč, adventní seniorátní sbírka 7 240,- Kč, bazar podzimních plodů 4 128 Kč a akce „vlčí máky“ ke Dni veteránů 1 690,- Kč.
- Sbor bude proplácet náklady na supervizi farářek, příp. i kurátora a sborové sestry, odhadem 5 000,- Kč ročně.
- Bylo rozhodnuto o dokoupení 70 kovových kalíšků k VP. Presbyteri se do neděle e-mailem vyjádří k asi 20 nabízeným možnostem, který tvar preferují. Mají přitom dva hlasy, hlasují i náhradníci. Pro dva „vítězné“ kalíšky si před dalším jednáním na lednové schůzi vyžádáme podrobnější informace.
- Proběhla diskuse k rozpočtu sboru a jeho průběžnému plnění.
- M. Študentová informovala o opětovném zvolení do školské rady Diakonie. Ta prosí o sbírku příp. nějakou akci pro školu.
- Na lednové schůzi provedeme doplňovací volbu Dozorčí rady střediska Diakonie Praha.
- J. Mašek do příště sepíše základní body o zvyklostech a povinnostech člena ČCE pro rozhovor s novými členy sboru.
- Méně urgentní body programu byly přesunuty dílem na příští schůzi, dílem na

vyřízení e-mailem.

- Pokračujeme v hledání nových zájemců o práci v Křesťanské službě.

Nový zpěvník

Budeme mít nový zpěvník. Nepochybně je to dobrá zpráva, neboť každá generace potřebuje svoje vyjádření písněmi, oslavujícími Boží stálou přítomnost a milostivou dobrotu.

Tato skutečnost vyvolala ve mně mnoho vzpomínek na celoživotní varhanní službu ve sborech. Začal jsem v Jimramově, pokračoval v Poličce, v Praze – Holešovicích a posléze v našem dejvickém sboru. Zde dosud sloužím nejdéle. Za sedmdesátiletou dobu jsem při varhanním doprovodu používal několik zpěvníků. Zprvu jsem doprovázel zpěv z „Tardyho chorálníku“, obsahujícího čtyřhlasou harmonizaci všech žalmů a písní, zpracovanou dvěma evangelickými učiteli Kalinou a Férem. Chorálník vydal Heřman z Tardy, známý reformovaný církevní rada ve Vídni. Mimochodem jeden z předků mé ženy Jany. Pak jsem používal čtyřhlasý notovaný zpěvník, vydaný v roce 1948. Zajímavé je, že na jeho hudební stránce se výrazně podílel později vynikající houslový virtuos a pedagog Břetislav Novotný. Za čtyři roky poté byla vydána jeho revidovaná verze, podle níž doprovázeli varhaníci sborový zpěv až do roku 1978. V tomto roce byl vydán nový, dosti přepracovaný zpěvník, v jednohlasé úpravě. Ten slouží dodnes ke zpěvu v našich shromážděních. Na přípravě zpěvníku se podílela celá řada teologů a muzikologů. Cenné mimo jiné je, že obsahuje všech sto padesát žalmů. Varhaníci pro doprovod zpravidla však používají k tomu vypracovaný Chorálník, v čtyřhlasém provedení. Velmi dobrým počinem bylo, že za dva roky k tomuto zpěvníku byl vydán dodatek, s obsahově velmi pěknými a také zpěvnými písněmi, které rádi zpíváme.

Na nový zpěvník se těšíme. Společný zpěv zaujímá v našich bohoslužbách značné místo. Formuje zbožnost a promítá se i do našeho osobního života víry.

Pavel Prosek

Ještě jedno čtyřsté výročí

V uplynulých měsících jsme si připomínali několik výročí, která se váží k osudové bitvě na Bílé Hoře. Koncem roku mi přišlo na mysl další, ne tak světodějná, ale týkající se osudu jedné konkrétní rodiny. Možná vzpomínáte, že jsem v červnovém čísle nakouzl příběh Augustina Heřmana. Tak teď to dopovím podrobněji.

Začnu jeho otcem Abrahamem Heřmanem. Narodil se kolem roku 1585 jako

syn utrakvistického faráře v Dubé. Rodina prý pocházela ze Sovínek na hranici mělnického a mladoboleslavského okresu. Leccos tomu naznačuje, ale dokázat neumím, jako kluka mne nenapadlo zeptat se, odkud to dědeček má. Abraham studoval na gymnáziích v Budyšině a Zhořelci, pak na univerzitách ve Freibergu a Wittenbergu, kde se mu 30. 1. 1609 dostalo kněžské ordinace. Po návratu do Čech se oženil, jeho prvním působištěm byl Stránov, byl vychovatelem dětí místního panstva. V letech 1611 a 1614 je korespondencí s dolní konsistoří doloženo, že byl administrátorem v Liběchově, a od roku 1615 již byl farářem u sv. Jana ve Mšeně.

Tam jej zastihl patent o vypovězení nekatolických kazatelů a učitelů z Čech, a to ve lhůtě do 8 dnů, do 21. 12. 1621. V městských knihách se až do velkého požáru radnice v roce 1867 dochoval tento zápis: “Léta Páně 1621 tu neděli před narozením Páně odebral se v kruté zimě náš milý pastýř Abraham Herzman i se svou rodinou do vyhnanství města Žitavy. Šlechetná a zbožná jeho manželka se té potupy nedočkala, zemřevši hořem měsíc před jeho odchodem. Před farou stál vůz, v němž seděla rodina, totiž syn Augustin a tři dcerušky. Dříve než se průvod hnul, požehnal ctihodný pastýř lid svůj a kráčel pěšky. Lid počal zpívat píseň ‘Z hlubokosti mé těžkosti volám k Tobě, Pane’ a doprovodil svého pastýře do Bezdědic ...“ Dnes o tom víme díky výpiskům mšenského purkmistra Fr. Hulicia. Jedná se o událost z 19. 12. 1621.

V Žitavě se rodina dlouho nezdržela, alespoň knihy E. Škeříkové ji zde neuvádějí. Je pravděpodobné, že se Abraham Heřman uchýlil k některému ze svých přátel ze studií. Pak následuje deset let, kdy o nikom z rodiny nevíme. Až po roce 1630 se objevuje mladý Čech Augustin Heřman v Amsterdamu. Zcela průkazně jej od roku 1633 jmenují záznamy obchodních společností, zejména Západoindické společnosti, do jejíž služeb vstoupil. V těch prožil řadu zámořských cest, jednak do Středomoří, jednak za oceán do holandské kolonie Nového Amsterdamu, nynějšího New Yorku. Ten měl v té době asi 500 obyvatel a učaroval mu. Rozhodl se tam přesídlit a obchodovat ve vlastní režii. Zřejmě jako rozloučení s Evropou podnikl v roce 1640 cestu do Norimberku a do Čech, snad se cestou přidružil ke švédskému vojsku. Zdá se, že navštívil místa svého dětství. Mohla by o tom svědčit tradovaná historika z Mělnického Vtelna, kde právě v té době přenocoval ve statku čp. 23 někdo, kdo vykládal o zámořských plavbách a krokodýlech.

Od roku 1644 již byl váženým obchodníkem a členem Rady devíti v N. A.. Zde se také r. 1651 oženil s příbuznou holandského guvernéra. Úspěšně obchodoval, na Manhattanu zakládal plantáže, koupil vlastní loď a po získání korzářského dekretu se zapojil do boje se Španělskem – ovšem jen marginálně, literatura

věnovaná dějinám korzárství jej ani nejmeneje. V roce 1660 se účastnil jednání o hranicích se sousední anglickou kolonií Marylandem. Svými kartografickými znalostmi udělal velký dojem na tamního guvernéra, který jej požádal o zmapování Marylandu a Virginie. To vedlo v roce 1661 k přestěhování z N. A., založení Bohemia Manor a začátku práce na mapě. Ta byla dokončena o deset let později a v roce 1671 byla vydána v Londýně tiskem. Mezitím v roce 1666 Augustin Heřman získal občanství Marylandu a lord Baltimor mu jako odměnu za mapu potvrdil držbu panství Bohemia Manor v rozsahu 10 tisíc ha. Po dokončení mapy Augustin Heřman obdržel další pozemky a dědičný titul Lord. V letech 1674-1676 působil i ve státní správě. Roku 1684 píše závěť a vlastní zlomkový životopis, ve kterém se hlásí ke svému českému původu. O dva roky později umírá.

Tolik ve stručnosti. Příběh Augustina Heřmana, jednoho z prvních Čechoameričanů, je fascinující. Jeho odkaz je ve Spojených Státech živý, přesto, že se na něj nakupilo spoustu balastu. Bývá uváděn jako jeden z „otců zakladatelů“ a příklad mnohostranných kořenů amerického národa. Jeho otec, Abraham Heřman, nám zase může být příkladem nejen exulanta, ale zejména toho, jak se čeští nekatolictví duchovní již od 16. století vzdělávali a kultivovali na zahraničních universitách, ať již luteránského nebo reformovaného (to se týká hlavně Jednoty bratrské) zaměření.

Jan Mašek

Seminář učitelů NŠ 6. 11. 2021

Každý rok na podzim se koná seminář učitelů nedělní školy. Vloni nebyl kvůli covidu a letos se uskutečnil ve sboru Brno I. Z našich učitelů NŠ jsem se ho zúčastnila jen já.

Po přivítání pracovnice ze Synodní rady Radky Hojkové a farářky z Prahy-Jarova Lenky Ridzoňové měla pobožnost místní farářka Iva Květonová. Ta mluvila o tom, že potřebujeme mít pocit bezpečí a to nám dává Bůh.

Potom jsme vyslechli přednášku na téma Čas, rytmus a jeho místo v lidském životě PhDr. Kateřiny Soudné, dětské psychologičky z Poděbrad.

Několik poznámek z této přednášky:

Zajímat se o vývoj dítěte – uvědomit si, co musíme dětem dodat, aby dítě vyrostlo s uzrálou duší

Nevěřit přednášejícímu, ale přemýšlet o tom – důležitější jsou otázky než odpovědi

Celý život je ukotvený v čase (Kant – prostor a čas)

„Kostelový“ čas je opakující se – věci mají svůj řád (cyklický čas znázorňující hadem požírajícím sám sebe – uroboros)

Čas kairos – doba příhodná k něčemu (Kazatel)

Mám dělat věci s plným nasazením – včas

Antika – lidský život jako osud – splnit to, co je nám dáno + čas jako kairos

Judaismus – přináší revoluci o čase – možnost vývoje – životní cestou se mohu změnit (Jákoab, David) + vědomí předků – na něco navazuji

Křesťanství – dopracovalo tento pohled – stvoření, první příchod Krista, do budoucna druhý příchod Krista

Vnímání času jako rytmu – tendence vnímat pravidelnost jako příjemné věci – potřeba rytmu z přírodních věcí – jsem tady dobře – malé děti vnímají rytmus přes venek – vnější jistota, co jim dáváme – dítě to přetváří v sebejistotu

Výchova má mít svá pravidla – rodič má mít pravdu – dává hranice a zároveň jistotu (zábradlí), aby dítě někam nespadlo, dává dítěti potřeby dřív, než je potřebuje (jídlo), rodič by měl vnímat další potřeby dětí, dítě by mělo zažít i nepříjemné zážitky (zmoknout), rodič má být důsledný

Lidský život, který je naplněný, má podobu příběhu, dobrý příběh je odrazem evangelia – pro děti je důležité vyprávění – fantazijní světy musí být podobné tomu našemu a musí mít stejné vnitřní záležitosti (dobro a zlo) – lidé jsou pod působením Božího slova

Pro větší děti jsou důležité životopisy.

Před obědem jsme se rozdělili do diskusních skupin. Naši skupinu vedla Lenka Ridzoňová.

Po dobré pizze následovaly odpolední dílny:

Nedělka jako bohoslužba – Daniela Bednaříková

Nedělka – jak na to – Romana Kuboňová

Jak si napsat vánoční hru a na co při tom nezapomenout – Vráťa Kubínek

Já jsem si vybrala Nedělku jako bohoslužbu. Na zemi byl prostřen ubrus a na něm byla kytička, 3 svíčky a 2 biblické postavičky žen. Příběh bude o Noemi a Rút. Sešlo se nás asi 15 včetně několika konfirmandů z Miroslavi, kteří pomáhali Daniele Bednaříkové. Na začátku děti zapálily svíčky za Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Pak si každý vytáhl z pytlíčku mušli a řekl, za co je vděčný, co se stalo v jeho životě minulý týden dobrého a mušličku položil ke svíčkám. Následovaly kamínky a každý mohl říct, co se minulý týden nepovedlo a čeho lituje.

Pak Daniela Bednařiková četla příběh o Noemi a Rút a tento příběh „malovala“ prstem na záda někoho jiného. My jsme ve dvojicích „malovali“ na záda druhých podle Daniely a pak jsme se vystřídali. Na závěr zazněla modlitba Páně a požehnání.

Po dílnách jsme se zase všichni z dílen sešli a po písni a požehnání jsme se rozjeli domů.

Ivana Hellerová

Nový člen sboru se představuje:

Milé sestry, milí bratři,

rád bych touto cestou nejprve poděkoval všem presbyterům dejvického sboru za usnesení o mém přijetí do sboru, když mi to Magdaléna (farářka sboru) oznámila, měl jsem velkou radost.

Jmenuji se Tomáš Zavadil a je mi 44 let. Pokřtěn jsem byl v útlém věku v pražském sboru v Nuslích, ale bohoslužeb jsem se začal pravidelně zúčastňovat až v době, kdy v pražském sboru U Salvátora kázal Svatopluk Karásek. Ačkoliv se tehdy ještě projevila má neukotvenost – po jeho usednutí do lavice Poslanecké sněmovny se má účast „U Salvátora“ stala sporadičtější – z hlediska mé cesty víry považuji právě „salvátorské“ období za formativní.

Do dejvického sboru jsem prvně zavítal právě ve chvíli, kdy zde probíhalo rozloučení s faráři Petrem a Abigail Hudcovými, loučení v slzách. V souvislosti s ním mi později na mysli vytanula věta, kterou zaznamenal Tertulián; věta, která osvětluje, jak první křesťané získávali sympatizanty ve svém pohanském okolí: „*Hled'me, jak se milují!*“ a myslím, že nejsem patetický (minimálně v tuto chvíli!). Občas by stálo za to, otevřít okna suterénu dokořán! Jsem rád, že to teď už říkám jako ten, kdo je sám také může pomáhat otevřít a přijímám to vše s velikým povděkem.

Přál bych si, aby naše setkávání ve sboru bylo vzájemně obohacující, abychom dokázali být jedni pro druhé posilou a oporou a stali se trvale společenstvím, které u těch zvnějšku vždy probudí šokující údiv a třeba i rozzářené oči: „*hled'me, hled'me...*“

Tomáš Zavadil

Jak žijeme:

Společná cesta manželů Jany a Pavla Proskových

Když jsem začátkem devadesátých let začala pravidelně docházet na bohoslužby do dejvického sboru, ujali se mě Jana a Pavel Proskovi. Za to, že je dnes dejvický sbor moje druhá rodina, vděčím právě jim. Teď zase, jako před léty, sedím u nich doma a poslouchám jejich povídání.

O Janě

Jana, rozená Šimková, pochází z evangelické rodiny s dlouholetou tradicí. Její přímí předkové jsou rodiny Hrozných a Tardyů. Vyrůstala v lékařské rodině a měla tři sourozence. Dvě sestry, které ještě žijí a bratra. Otec lékař – primář, maminka po obrně. Jana s bratrem Lubomírem se starali o mladší sourozence Lydii a Danielu a celou domácnost. Po vzoru tatínka chtěla jít studovat lékařskou fakultu, nakonec se stala zdravotní sestrou. Nelitovala toho, že není lékařka, protože se mohla postarat o rodiče a později se víc věnovat rodině a výchově dvou synů.

Protože její otec byl dětský primář, bylo v té době nezbytné, aby byl v Komunistické straně. On, hluboce věřící a aktivní člen šumperského sboru a celé naší církve, dostal na vybranou. Buď KSČ a primář, nebo bude jezdit po celé severní Moravě jako lékař. Zůstal věrný víře a církvi. V rodině Hudcových prý dodnes vzpomínají, jak včas diagnostikoval chorobu Jana, bratra Petra Hudce, bývalého dejvického faráře.

Vztah Jany k lidem, zejména k seniorům, se utvářel už v rodině. Postarala se o rodiče, starala se o babičky, které obě zemřely doma. Absolvovala kurzy o pohybových aktivitách starších lidí v Německu, přednášela a vedla praktickou výuku na různých kurzech v církvi i mimo církev. Též k tomu napsala i skripta.

V našem sboru organizovala do nedávné doby hodiny pohybu a velmi lituje, že zájem o tuto žádoucí aktivitu upadá. Se svým mužem se dosud zúčastňuje týdenního pobytu důchodců v církevním středisku v Bělči, kde se stará o jejich pohybovou aktivitu.

V mládí, jako angažovaná evangelická mládežnice, byla velmi aktivní účastnice evangelických brigád, vedených zejména Kájou Trusinou, Blážou Šourkem a profesorkou Komárkovou. Cestovala převážně stopem a prý najezdila celkem 23 tis. km.

Jezdila i za budoucím manželem Pavlem, když vykonával vojenskou službu. Taky mu pravidelně posílala výpisy kázání z večerních bohoslužeb U Martina ve zdi, taktéž záznamy z různých přednášek farářů a profesorů naší teologické fakulty. Velmi ráda poslouchala a dosud poslouchá vážnou hudbu. Už jako

svobodná navštěvovala koncerty. Často se stávalo, že ze Smetanovy síně Obecního domu o přestávce koncertu spěchala do služby na dětskou kliniku, aby pak ještě stihla poslechnout druhou část koncertu.

S budoucím manželem Pavlem se seznámila v roce 1960 na odpolední bohoslužbě v Praze – Troji, kam v padesátých letech minulého století často chodívala pražská evangelická mládež. Zcela náhodou tehdy zůstala v Praze. Nešla domů na významné narozeniny své maminky. V roce 1962 byla svatba. Vlastně to byla dvojsvatba. Zajímavé bylo, že Pavla s Janou oddával v kostele U Martina ve zdi otec Pavla, farář Prosek a druhý pár, otec budoucího manžela mladší sestry Lydie, farář Veselý.

O Pavlovi

Pavel se narodil v roce 1937. Tehdy Pavlův otec sloužil jako farář v Jimramově. Jak známo, je toto malebné městečko rodištěm evangelického faráře a spisovatele - autora Broučků, Jana Karafiáta. Jimramovský sbor v té době byl velkým sborem. V neděli dopoledne bývaly dvojice bohoslužby s velkou účastí. Nebylo nedělní odpoledne, aby otec nezajížděl do okolních vesnic na nešporní bohoslužby. Odvoz obstarávali hospodáři těch vesnic. V zimě to byly sáně, jindy bryčka. Jako malý rád jezdil s tatínkem, protože mohl sedět na kozlíku a držet opratě. V období druhé světové války bydleli vedle fary otcovi rodiče, již důchodci. Dědeček býval čalouníkem Národního divadla, a tak mnoho o tom vyprávěl. Také, jak potkával světoznámého hudebního skladatele Antonína Dvořáka. Babička, velká čtenářka a hluboce věřící, pravidelně četla Bibli. Uměla poutavě vyprávět a tak bylo možno se seznámit s naší historií. V kostele malý Pavel sedával zpravidla vedle této babičky a vzpomínal, jak stačil babiččin pohled spojený s bonbonem – certličkou, aby se uklidnil. Často si v poslední době telefonoval s o pět let starší sestrou, která nedávno zemřela a oba souhlasně vzpomínali na krásné a čisté mládí prožité v Jimramově, které se hluboce zapsalo do jejich srdcí.

Když bylo Pavlovi deset let, přestěhoval se s rodiči do nedalekého města Poličky. Toto město s bohatou historií je místem, kde se narodil světoznámý hudební skladatel Bohuslav Martinů. Po skončení základní školy, jako syn faráře, nemohl studovat gymnázium v Poličce, ale ve vzdáleném Lanškrouně. Po roce se mohl vrátit a dostudovat v Poličce. Měl štěstí, že mu bylo povoleno studovat vysokou školu. Vystudoval statistiku na Vysoké škole ekonomické, kterou absolvoval v roce 1960. V téže roce se stěhoval s rodiči do Prahy. S výjimkou dvou let, kdy zastával po roce 1989 funkci náměstka ministra, pracoval celou dobu své aktivní činnosti ve Statistickém úřadě, v němž v posledních letech ve funkci jeho místopředsedy.

Zapojil se také do služby naší církve. Nejprve pomáhal svému otci ve sboru v Holešovicích, poté se začátkem sedmdesátých let přihlásil s celou rodinou do dejvického sboru. Záhy byl zvolen do staršovstva a za dva roky pak kurátorem. V průběhu této služby spolupracoval s pěti faráři a třemi sborovými sestrami. Tuto službu vykonával mnoho let. Pracoval též v několika odborech pražského seniorátu. Několik let vedl seniorátní odbor pro hudbu a zpěv. V roce 2004 byl synodem naší církve na šest let zvolen do synodní rady.

Více jak deset let organizoval týdenní pobyt důchodců v evangelickém táboře v Bělči.

Po skončení presbyterské služby spoluzaložil hudební těleso Evangswing.

Závěrem

Oba si váží toho, že mohli šedesát let jít životem spolu. Jsou za to vděční především stále Boží přítomnosti a Jeho milostivé péči. Vyslovili přání našemu sboru, aby Pán Ježíš Kristus byl v něm přítomen skrze slova a činy svých vyznavačů.

Děkuji za rozhovor.

Zapsala: Naděžda Sleziaková

Placení Souterrainu

Staršovstvo již na své listopadové schůzi rozhodlo, že vedle stávajícího způsobu přispívání na výrobu sborového časopisu - každý měsíc mincí do „kasičky“ – bude do budoucna možno použít i jistou formu předplatného. Nemáme tím na mysli regulérní předplatné, které by bylo nějak evidováno a které by vedlo k tomu, že výtisky pro „předplatitele“ budou vyčleněny a rezervovány odděleně od volného prodeje. Jde o to, že chceme lidem ušetřit starost o to, mít jednou měsíčně po ruce desetikorunu. Místo toho bude také možno zaplatit najednou jednou za rok. Někteří z Vás to tak již dělají. Samozřejmě počítáme s tím, že dosavadní forma průběžného placení bude stále možná. Spoléháme na to, že uvedená změna nebude mít nepříznivý dopad na finanční bilanci vydávání časopisu.

Jan Mašek

Nová pamětní deska na domě v Truhlářské

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je v neděli 23. 1. 2022.
Číslo vyjde 30. 1. 2022.**

Obsah čísla:

Leden.....	1	Nový člen sboru se představuje.....	7
Výtah z jednání staršovstva.....	2	Jak žijeme: Proskovi.....	8
Nový zpěvník.....	3	Nová pamětní deska na domě v Truhlářské.....	11
Ještě jedno čtyřlísté výročí.....	3	Kalendář na leden 2022	12
Seminář učitelů NŠ.....	5		

Kalendář na leden 2022

Bohoslužby	1. 1. VP, Nový rok	A. Jacobea
9:30 on-line na	2. 1.	Z. Susa
http://dejvice.evangelnet.cz/	9. 1. rodinná	M. Trgalová
line-vysilani	16. 1.	A. Jacobea
	23. 1.	A. Jacobea
	30. 1.	M. Trgalová
	6. 2.	A. Jacobea

Bohoslužby on-line + určené počty účastníků + Večere Páně podle vývoje situace a aktuálního upřesnění

Přímý odkaz na YouTube kanál „ČCE Praha – Dejvice“:

https://www.youtube.com/channel/UCw6RIL-UOfsQI2tI8Ik-_Fw

Konfirmandi (11+)	pátky 15:30 – 16:30 (od 7. 1.)
Náboženství děti (5-11)	pátky 15:30 – 16:30 (od 7. 1.)
Mládež (13+)	pondělí 18:30 – 20:00 (od 10. 1.)
Křesťan. služba	9. 1. po bohoslužbách
Děti + maminky	Čtvrtek 6. 1. a 20. 1. 9:30. – 11:30
Nedělníci	neděle 16. 1. po bohoslužbách
X-cátníci	úterý 11. 1. od 19:00
Naši pěvci	každou středu v 18:30 – 20:30
Zpívání Stodůlky	Diakonie každý pátek 9:15 – 10:00
Modlitby Taizé	21. 1. v 20:00 v kostele sv. Vojtěcha
Obcování	13. 1. od 19:00, kontakt: dmolnar78@gmail.com
Biblická hodina	každé úterý v 15:00 – 16:00
Klub poznávání	13. 1. v 9.30 téma: J. Kohoutová: Seznámení s knihou faráře V. Syrovátky „Pohled zpět“.
Křeslo pro hosta	---
Staršovstvo	6. 1. od 19:00

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce. Adresa redakce: Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 – Libec, tel.: 730 196 658, henychova@atlas.cz. Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6, tel.: 737 517 413 (Saša Jacobea), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová), tel.: 739 246 347 (Marta Študentová), <http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. 2400319773/2010, var. symbol: salár =101, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103
